

|

61997J0006

Domstolens Dom (Sjette Afdeling) af 19. maj 1999. - Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. - Statsstøtte - Begreb - Skattefradrag - Tilbagesøgning - Absolut umulighed. - Sag C-6/97.

Samling af Afgørelser 1999 side I-02981

Sammendrag

Dommens præmisser

Afgørelse om sagsomkostninger

Afgørelse

Nøgleord

1 Statsstøtte - begreb - offentlige myndigheders indroemmelse af en afgiftsfritagelse til visse virksomheder - omfattet

(EF-traktaten, art. 92, stk. 1 (efter ændring nu art. 87, stk. 1, EF))

2 Statsstøtte - konkurrencebegrænsning - afgiftsfritagelse til virksomheder etableret i en medlemsstat uden effektiv kompensation for virksomheder i andre medlemsstater

(EF-traktaten, art. 92, stk. 1 (efter ændring nu art. 87, stk. 1, EF))

3 Statsstøtte - tilbagesøgning af en ulovlig støtte - forpligtelse - manglende opfyldelse - begrundelse - gennemførelse absolut umulig - ingen umulighed

(EF-traktaten, art. 93, stk. 2 (nu art. 88, stk. 2, EF))

Sammendrag

1 Begrebet støtte i traktatens artikel 92, stk. 1 (efter ændring nu artikel 87, stk. 1, EF), omfatter ikke blot positive ydelser saasom selve tilskuddene, men ligeledes de indgreb, der under forskellige former letter de byrder, som normalt belaster en virksomheds budget, og derved, uden at være tilskud i ordets egentlige forstand, er af samme art og har tilsvarende virkninger.

En foranstaltning, hvorved en medlemsstats offentlige myndigheder indroemmer visse virksomheder en afgiftsfritagelse, der, selv om den ikke indebærer en overførsel af statslige midler, giver de fritagne virksomheder en gunstigere stilling end andre afgiftspligtige, udgør en

statsstoette i traktatens artikel 92, stk. 1's forstand.

2 En skattefradragsordning til stoette for vognmaend, som er statsborgere i en medlemsstat, har negative virkninger for de fradragsberettigede virksomheders konkurrenter, dvs. de vognmaend, som er etableret i de oevrige medlemsstater, og som udfoerer virksomhed for egen eller tredjemands regning, naar disse vognmaend, selv om de modtager en kompensation efter lovgivningen i den paagaeldende medlemsstat, ikke i praksis kan gennemfoere deres ret til kompensationen, saa laenge der ikke er vedtaget nogen ordning, som praeciserer de naermere regler for tildelingen af kompensationen.

3 Selv om det anerkendes, at en medlemsstat kan paaberaabe sig, at det er absolut umuligt at foretage en korrekt gennemfoerelse af en beslutning truffet af Faelleskabet, og hvorved medlemsstaten paalaegges at kraeve en ulovligt ydet stoette tilbagebetalt, er denne betingelse dog ikke opfyldt, naar den paagaeldende medlemsstat alene paaberaaber sig de retlige og praktiske vanskeligheder, som er forbundet med beslutningens gennemfoerelse, uden at ivaerksaette nogen foranstaltninger over for de paagaeldende virksomheder med henblik paa at faa stoetten tilbagebetalt.

Dommens praemisser

1 Ved staevning indleveret til Domstolens Justitskontor den 10. januar 1997 har Den Italienske Republik i medfoer af EF-traktatens artikel 173 (efter aendring nu artikel 230 EF), anlagt sag med paastand om, at Kommissionens beslutning 97/270/EF af 22. oktober 1996 om en skattefradragsordning inden for vejgodstransport for fremmed regning i Italien (C 45/95 ex NN 48/95) (EFT 1997 L 106, s. 22, herefter »den anfaegtede beslutning«) annulleres.

2 For skatteaarene 1993 og 1994 indfoerte Den Italienske Republik en fradragsordning for italienske vognmaend og en kompensation for ikke-italienske vognmaend fra de oevrige EF-lande paa grundlag af braendstofforbruget paa den italienske vejstraekning. De naermere regler herom var indeholdt i lov nr. 162 af 27. maj 1993 (GURI nr. 123 af 28.5.1993) og nr. 84 af 22. marts 1995 (GURI nr. 68 af 22.3.1995) samt lovdekret nr. 402 af 26. september 1995 (GURI nr. 226 af 27.9.1995).

3 Skattefradraget havde form af en godtgoerelse, som de italienske vognmaend valgfrit kunne fradrage i de skattepligtige beloeb, de skulle betale i indkomstskat for fysiske personer, indkomstskat for juridiske personer, lokal indkomstskat og merværdiavgift (herefter »moms«) samt i kildeskat for loenmodtagere og i indkomst ved selvstaendigt arbejde. Denne skattefradragsordning gjaldt for de italienske vognmaend, som var optaget i det register, der var oprettet i henhold til lov nr. 298 af 6. juni 1974.

4 Skattefradragsbeloebet var fastsat som en procentdel af de faktiske udgifter til braendstof og smøremidler, uden moms, men kunne ikke overstige de maksimumsbeloeb, der var fastsat paa grundlag af koeretoejernes vaegt med hensyn til last, nemlig for lastbiler under 6 000 kg, lastbiler mellem 6 000 og 11 500 kg, lastbiler mellem 11 500 og 24 000 kg samt lastbiler over 24 000 kg. Maksimumsbeloebene var beregnet ud fra den antagelse, at de fire kategorier af koeretoejere kunne tilbagelaegge henholdsvis 8, 6, 3,5 og 2,2 km pr. liter braendstof.

5 Ordningen omfattede desuden, for hver enkelt anvendelsesperiode, en kompensation til transportvirksomheder hjemmehoerende i de oevrige medlemsstater, der var fastsat paa grundlag af det noedvendige braendstofforbrug til tilbagelaegning af den italienske straekning. Det budgetterede beloeb for denne kompensation udgjorde henholdsvis 30, 15 og 8 mia. ITL i 1993

samt i første og andet halvår 1994.

6 Ved skrivelse af 4. december 1995 (EFT 1996 C 3, s. 2) meddelte Kommissionen de italienske myndigheder, at den havde truffet beslutning om at iverksætte en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2 (nu artikel 88, stk. 2, EF), vedrørende denne skattefradragsordning. Ved samme skrivelse pålagde Kommissionen Den Italienske Republik dels at tilsende den alle de dokumenter og oplysninger, som var nødvendige for, at Kommissionen kunne undersøge støttens forenelighed med fællesmarkedet, dels straks at suspendere udbetalingen af enhver form for ny støtte, som havde form af et skattefradrag.

7 Den Italienske Republik fremsatte sine bemærkninger i en skrivelse af 26. marts 1996. Den anførte heri navnlig, at de ministerielle dekretter, som skulle have indeholdt de nærmere regler for tildeling af kompensationen til de virksomheder, som er etableret i de øvrige medlemsstater, endnu ikke forelå i den endelige affattelse, men at disse dekretter under alle omstændigheder ikke ville blive vedtaget af hensyn til efterkommelsen af Kommissionens paabud.

8 Som afslutning på denne procedure vedtog Kommissionen den 22. oktober 1996 den omtvistede beslutning, hvis artikel 1, 2 og 3 bestemmer:

»Artikel 1

Den skattefradragsordning, der blev indført af Italien for vejgodstransportvirksomheder, der udfører koersel for fremmed regning, i henhold til de bestemmelser, der er anført i lov af 27. maj 1993, nr. 162 (GURI nr. 123 af 28.5.1993) og 22. marts 1995, nr. 84 (GURI nr. 68 af 22.3.1995) samt i lovdekret af 26. september 1995, nr. 402 (GURI nr. 226 af 27.9.1995), er ulovlig, idet den er blevet gennemført i strid med procedurereglerne i traktatens artikel 92, stk. 3, og den er uforenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 92, stk. 1, idet den ikke opfylder nogen af betingelserne for at være omfattet af de undtagelser, der er anført i artikel 92, stk. 2 og 3, eller betingelserne i forordning (EOEF) nr. 1107/70.

Artikel 2

Italien ophæver ovennævnte støtte, afholder sig fra at vedtage nye love eller administrative forskrifter, der har til formål at indføre nye støtteformer af ovennævnte art, og tilbagekræver støtten. Støtten skal tilbagebetales efter de procedure- og gennemførelsesregler, der er gældende i henhold til italiensk lovgivning, og forhøjes med det beløb, som renterne udgør, og disse beregnes ved anvendelse af den referencesats, der anvendes til evalueringen af de regionale støtteordninger, og gælder fra den dag, hvor støtten er blevet udbetalt indtil datoen for den effektive tilbagebetaling.

Artikel 3

Italien underretter inden to måneder fra notifikationen af denne beslutning Kommissionen om de foranstaltninger, den har truffet for at opfylde beslutningen.«

9 Til støtte for sin påstand har Den Italienske Republik påberåbt sig ét enkelt anbringende, nemlig at der foreligger en tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 92 (efter ændring nu artikel 87 EF) og 93, idet anbringendet dog er opdelt i to led, dels et principalt, dels et subsidiaert.

10 Principalt har Den Italienske Republik anført, at skattefradragsordningen ikke er en statsstøtte, som er uforenelig med det fælles marked, da der ikke ved ordningen direkte eller indirekte bevilges statsmidler, som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencen, og som påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne. Subidiaert gælder Den Italienske Republik

gældende, at det er absolut umuligt at gennemføre en tilbagesøgning af støtten, således som det kræves efter den anførte beslutnings artikel 2.

Foranstaltningernes karakter af statsstøtte efter traktatens artikel 92

11 Den Italienske Republik har henvist til Kommissionens konstatering i første betragtning til den anførte beslutnings afsnit IV - hvorefter »artikel 92 [ikke sonderer] mellem grundene til eller hensigten med de omhandlede interventioner, men definerer dem i kraft af deres virkninger« - og anført, at den retmæssigt kunne have opnået den samme virkning som skattefradragssystemet ved at nedsætte brændstofafgiften, hvilket ville have medført en forholdsvis nedsættelse af momsen og af brændstofprisen ved tanken. En sådan ordning blev imidlertid ikke indført, fordi den ville have medført en uacceptabel nedsættelse af skatteindtægterne som helhed, hvis den var blevet udvidet til at gælde for samtlige brændstofforbrugere - virksomheder og private - ligesom man ikke kunne have fundet en tilfredsstillende løsning til forebyggelse af svig, hvis man på stadiet for brændstofsafgiften havde sondret mellem vognmand og andre forbrugere (navnlig ejere af motorkøretøjer), da det er umuligt at påvise en forskel mellem de indrømmelser, der gives de to nævnte grupper.

12 Den Italienske Republik har endvidere gjort gældende, at skattefradraget til fordel for italienske vognmand ikke udgør nogen midlertidig eller definitiv undtagelse fra det generelle beskatningssystem, således som det fastslås i anden betragtning til den anførte beslutnings afsnit IV. Indkomstskatten for fysiske eller juridiske personer, bruttoindkomstskatten og momsen samt kildeskatten for lønmodtagerindkomster og indtægter ved selvstændigt arbejde er nemlig forblevet uændret såvel hvad angår formen som indholdet, og skattefradraget, som afhænger direkte af den mængde brændstof og mineralolie, der er indkøbt i Italien, har alene karakter af en regnskabstransaktion i form af en »kassegodtgørelse«, dvs. en indirekte godtgørelse af de afgifter, som betales af brændstoffet.

13 Kommissionen har gjort gældende, at det i traktaten indeholdte støttebegreb, som dette er fastlagt i Domstolens praksis, er overordentligt vidt og gør det helt overflødigt at undersøge, hvilken karakter den pågældende foranstaltning har efter national ret ifølge den pågældende virksomheds regnskabsprincipper, naar det er ubestridt, at foranstaltningen nedsætter de indtægter, som indgår i statens budget (i den foreliggende sag indtægter fra skatter), og udgør en tilsvarende fordel for visse virksomheder.

14 Herom bemærkes, at ifølge traktatens artikel 92, stk. 1, er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet, i det omfang den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

15 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at begrebet støtte ikke blot omfatter positive ydelser såsom selve tilskuddene, men ligeledes de indgreb, der under forskellige former letter de byrder, som normalt belaster en virksomheds budget, og derved, uden at være tilskud i ordets egentlige forstand, er af samme art og har tilsvarende virkninger (dom af 23.2.1961, sag 30/59, *De gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mod Den Høje Myndighed*, Sml. 1954-1964, s. 211, på s. 217, org. ref.: Rec. s. 1, på s. 39, og af 1.12.1998, sag C-200/97, *Ecotrade*, Sml. I, s. 7907, præmis 34).

16 En foranstaltning, hvorved offentlige myndigheder indrømmer visse virksomheder en afgiftsfritagelse, der, selv om den ikke indebærer en overførsel af statslige midler, giver de fritagne virksomheder en gunstigere økonomisk stilling end andre afgiftspligtige, udgør således en statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 92, stk. 1 (dom af 15.3.1994, sag C-387/92, *Banco Exterior de España*, Sml. I, s. 877, præmis 14).

17 Det er i den foreliggende sag tilstrækkeligt at fastslaa, at den nationale ordning, som den anfaegtede beslutning vedroerer, havde til formaal at lette skattebyrden for vejgodstransportvirksomheder. Da den opfylder den betingelse om specificitet, som er et af kendetegnene ved begrebet statsstoette (jf. Ecotrade-dommen, praemis 40), er det overfloedigt at afgoere, om andre af de skatteordninger, som den omhandlede sektor ligeledes har draget fordel af, falder uden for stoettebegrebet i traktatens artikel 92.

18 Den Italienske Republik har endvidere anfoert, at afgifterne paa braendstoffer altid har udgjort en vigtig bestanddel af statens indtaegter, ligesom det er tilfaeldet med afgifterne paa de oevrige mineralolier, og derfor altid har vaeret hoeje, maaske endda de alt i alt hoejeste inden for Faelllesskabet. Den henviser i den forbindelse til de tal, som er gengivet i femte betragtning til den anfaegtede beslutnings afsnit IV, hvorefter fremgaar, at afgifterne paa braendstoffer i de stater, som graenser op til Italien, alle er betydeligt lavere end de italienske afgifter.

19 I modsætning til, hvad der er fastslaaet i syvende betragtning - og hvorefter de forskelle i lovgivningerne, som fremkalder konkurrencefordrejninger, ikke goer det berettiget at yde en kompenserende statsstoette - er Den Italienske Republik af den opfattelse, at den indfoerte ordning genoprettede lige vilkaar med hensyn til lovgivningen (ved en udligningsordning, der var mere fleksibel end en lempelse af skattebyrden, men som havde helt ensartede virkninger), hvilket var absolut noedvendigt for den paagaeldende sektor som helhed.

20 Kommissionen har gjort gaeldende, at en forskel i den skatte- og afgiftsbyrde, som paahviler en aktivitet, ikke i sig selv kan retfaerdiggooere ydelse af statsstoette. I den foreliggende sag indebar skattefradragsordningen, at en enkelt oekonomisk sektor - nemlig den italienske sektor for vejgodstransport for fremmed regning - oegede sin evne til selvfinansiering ved midlertidigt at blive fritaget for anvendelsen af det generelle beskatningssystem. Der var saaledes ikke tale om en fritagelse, som var begrundet i ordningens karakter eller opbygning.

21 Det fremgaar af Domstolens praksis, at den omstaendighed, at en medlemsstat ved ivaerksaettelse af ensidige foranstaltninger soeger at tilnaerme konkurrencevilkaarene inden for en bestemt oekonomisk sektor til de vilkaar, som gaelder i de oevrige medlemsstater, ikke kan fratage disse foranstaltninger deres karakter af stoette (jf. i denne retning dom af 10.12.1969, forenede sager 6/69 og 11/69, Kommissionen mod Frankrig, Sml. 1969, s. 143, org. ref.: Rec. s. 523, praemis 21). Det maa derfor undersoeges, om skattefradraget har negative virkninger for de fradragsberettigede virksomheders konkurrenter, dvs. de vognmaend, som er etableret i de oevrige medlemsstater, og som udfoerer virksomhed for egen eller tredjemands regning.

22 I saa henseende anfoerer Den Italienske Republik, at der ikke ydes nogen godtgoerelse til virksomheder, der udfoerer transport for egen regning, saaledes at braendstofprisen fuldt ud indgaar i omkostningerne ved varedistributionen. Denne del af de samlede omkostninger har imidlertid kun marginal betydning, da den udgoer en beskaeden andel af de samlede omkostninger i forbindelse med virksomhedens hovedaktivitet og i hvert fald ikke har nogen direkte forbindelse med de produktionsomkostninger, som paahviler andre, konkurrerende virksomheder inden for det faelles marked. Da de paagaeldende aktiviteter er ensartede, er det en urigtig fremgangsmaade, saaledes som det goeres af Kommissionen i sekstende betragtning til den anfaegtede beslutnings afsnit IV, at sammenligne vilkaarene for udoevelse af konkurrerende aktiviteter uden at tage hensyn til andre aktiviteter, som virksomhederne maatte vaere involveret i.

23 Hvad angaar skattefradragets virkning for konkurrencen mellem transportvirksomheder inden for Faelllesskabet anfoerer Den Italienske Republik, at i modsætning til, hvad der er anfoert i niende betragtning, begunstiger mekanismen for beregningen af skattefradraget, navnlig henset til de maksimumsbeloeb, som er fastsat for hver enkelt kategori af koeretoejer, ikke koeretoejer med

den største lasteevne, som er dem, der oftest er i konkurrence paa de internationale markeder. Den har naermere forklaret, at de italienske vognmaend, som foretager transport uden for landet, ikke blot opererer paa det omraade, hvortil de koerer, med det braendstof, som de har erhvervet paa stedet til en lavere pris, men ligesom de ikke-italienske vognmaend vender de tilbage til Italien efter at have fyldt op, og det braendstof, som de har indkoebt i udlandet, indgaar ikke i beregningen af skattefradraget. De vognmaend, som drager stoerst fordel af ordningen, er derfor de italienske vognmaend, som ikke foretager transport i udlandet.

24 Kommissionen har gjort gaeldende, at den konkurrencemaessige ligevaegt mellem de vognmaend, der arbejder for egen regning, og dem, der arbejder for fremmed regning, kan blive forstyrret ved en stoette, som for en af disse kategoriers vedkommende nedsaetter de omkostninger, som disse kategorier ellers alle skulle have taget i betragtning paa samme maade ved beregningen af deres fortjeneste. Dette gaelder naturligvis saavel hvad angaar forskelsbehandlingen mellem de aktiviteter, som udfoeres af transportvirksomheder for disses egen regning, og dem, der udfoeres for tredjemands regning, som hvad angaar forskelsbehandlingen mellem store og smaa transportvirksomheder (under hensyn til det maksimale antal koeretoer, hvortil det efter den italienske lov er muligt at yde skattefradrag).

25 Det bemaerkes, at det fremgaar af fjortende betragtning til den anfaegtede beslutnings afsnit IV, at »italienske vognmaend, der udfoerer vejgodstransport for fremmed regning, konkurrerer baade med vognmaend fra andre lande og med vognmaend, der udfoerer vejgodstransport for egen regning«.

26 Hvad angaar transporten for egen regning praeciserer femtende betragtning, at denne i 1992 udgjorde 19,2% af den nationale transport og 3,8% af den internationale transport udfoert af italienske vognmaend. Hvad angaar konkurrencen med andre faelleskabsvirksomheder, der udfoerer transport for fremmed regning, angiver syttende betragtning, at af den virksomhed, som de italienske vognmaend, der arbejder for fremmed regning, udfoerte i 1992, udgjorde den internationale transport ca. 16,2% beregnet i t/km.

27 Den Italienske Republik erkender, at skattefradragsordningen har negative virkninger for konkurrencen mellem italienske og udenlandske vognmaend. Hvad angaar dens opfattelse af, at koeretoerne med den største lasteevne, dvs. dem, som foerst og fremmest maa antages at vaere i konkurrence med udenlandske koeretoer paa det internationale marked, ikke behandles mere fordelagtigt efter ordningen, da de opererer paa italiensk omraade med braendstof, som er indkoebt i udlandet, og som ikke indgaar i beregningen af skattefradraget, er det tilstraekkeligt at fastslaa, at denne opfattelse ikke bekræftes af nogen af oplysningerne i sagens akter.

28 Endelig anfoerer Den Italienske Republik hvad angaar konstateringen i ellefte betragtning, hvorefter ordningen for ivaerksaettelse af godtgoerelsen hverken blev endelig udarbejdet eller gennemfoert, at vedtagelsen af gennemfoerelsesbekendtgørelsen om udbetalingen af godtgoerelsen til udlændinge blev standset som foelge af ivaerksaettelsen af traktatbrudsproceduren. Den omstaendighed, at procedureforskrifterne ikke blev vedtaget rettidigt, afskaerer imidlertid ikke de paagaeldende fra ogsaa nu at rejse krav om godtgoerelse i henhold til den gaeldende ordning. Den omstaendighed, at der hidtil ikke er rejst noget saadant krav, viser, at de ikke-italienske erhvervsdrivende reelt ikke har nogen interesse i ordningen, da de har kunnet foretage transporter i Italien efter at have fyldt op med braendstof, som er indkoebt til den billigere pris, der gaelder i oprindelseslandet.

29 Kommissionen har gjort gaeldende, at de naevnte dekretter ganske vist ikke er vedtaget, men at de italienske vognmaend dog er indroemmet skattefradrag i den forloebne periode i medfoer af gaeldende lovbestemmelser. Den italienske regering noejedes altsaa i overensstemmelse med paabuddet i den anfaegtede beslutnings artikel 2 med ikke at vedtage andre bestemmelser, og

begrænsede sig dermed til at anvende den gældende diskriminerende ordning, hvorved den foretog et »valg« blandt bestemmelserne og anvendte saaledes rent faktisk den ordning, med hensyn til hvilken Kommissionen allerede havde iverksat traktatbrudsproceduren. Den handlemaade, som er udvist af de ikke-italienske vognmaend, der ikke havde rejst krav om godtgoerelse, skyldes derfor netop, at der ikke var vedtaget nogen regler.

30 Herom bemærkes, at saa længe der ikke var vedtaget nogen ordning, som præciserede de nærmere regler for tildeling af den bebudede compensation, kunne vognmaendene fra de øvrige medlemsstater under alle omstændigheder ikke i praksis gennemføre deres ret til compensationen.

31 Argumenterne om, at den omhandlede skattefradragssordning ikke havde karakter af en støtteordning, må derfor forkastes.

Umuligheden af at kræve støtten tilbagebetalt

32 Hvad angaar forpligtelsen efter den anfaegtede beslutnings artikel 2 til at kræve den ydede støtte tilbagebetalt, gøer Den Italienske Republik gældende dels, at et krav over for transportvirksomhederne om tilbagebetaling af de modtagne beløb, uanset under hvilken form dette krav fremsættes, vil fremkalde en social konflikt, hvori staten ikke kan undgaa at blive taberen, dels at de tekniske foranstaltninger, som maatte træffes med henblik paa tilbagesøgningen af de paagældende beløb, ville skabe vanskeligheder af en saadan karakter, at det er berettiget at anse dem for uoverstigelige paa grund af det meget store antal personer, som er beroert deraf, og nødvendigheden af at fordele skattegodtgoerelsen mellem forskellige skatter og forskellige afgiftssatser.

33 Hvad for det første angaar det sidstnaevnte argument erkendte den italienske regerings repraesentant under retsmoedet, at de italienske skatte- og afgiftsmyndigheder har mulighed for at identificere de italienske vognmaend, som har draget fordel af skattegodtgoerelsen, og rejse saedvanligt eller judicielt tilbagesøgningskrav over for dem.

34 Hvad for det andet angaar det førstnaevnte argument er det tilstraekkeligt at bemærke, at det ikke er godtgjort, at det er umuligt at gennemføre beslutningen om tilbagebetaling, da den italienske regering ikke har gjort noget som helst forsoeg paa at tilbagesøge det omhandlede skattefradrag (jf. dom af 29.1.1998, sag C-280/95, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 259, præmis 15).

35 Sagsoegte må herefter frifindes.

Afgørelse om sagsomkostninger

Sagens omkostninger

36 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, paalaegges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt paastand herom. Da Den Italienske Republik har tabt sagen, og da Kommissionen har nedlagt paastand om tilkendelse af omkostninger, boer Den Italienske Republik betale sagens omkostninger.

Afgørelse

Paa grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

(Sjette Afdeling)

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.